

ГЛАВА VII.

Почеть къмъ чловѣка.

Да съглѣдаме помежду хора-та оные, кои-то съ нѣравственнѣ голѣминѣ въ обхожданіе-то си учать ны што сме длѣжни и мы да желаемъ да достигнемъ.

Мы не можемъ да ся равнимъ въ славѣ-тѣ съ тѣхъ, але и не е това главно-то. Всѣкога можемъ да бѫдемъ равни съ тѣхъ во внатришно достоинство, сирѣчъ въ образованіе-то на благородны-ты чувства, всѣкога, кога не сме досушъ глупави или полуумни, всѣкога, кога животъ-тъ ни, кой-то е надаренъ съ разумъ, излѣзе колко годѣ отъ дѣтичество-то.

Ако ся блазнимъ за да хулимъ чловѣчество-то, кога видждаме съ очи-ты си или читемъ въ историѣ-тѣ, много срамотни дѣла неговы, то да